CARTA DOMINICAL

251. Vaticà II (i 7): BALANÇ I PERSPECTIVES

28 de juliol de 2024

Benvolgudes i benvolguts. Acabem el mes de juliol i també aquesta sèrie de set escrits sobre el Concili Vaticà II. El proper mes d'agost tindrem temps personal de repassar-los pausadament i de «repescar-los», junt amb tot allò que aquest gran moment ens va deixar en la vida i el cor dels qui el van viure i sobreviure. També espero que ara sigui un bon moment en el que, aprofitant aquesta sèrie, les generacions «postconciliars» es facin seus els documents, els resultats i, sobretot, l'esperit del Concili Vaticà II en el que encara estem immersos. És cert, el Vaticà II està en fase de posta en marxa. Ho va dir el papa Francesc en una entrevista a *Vida Nueva* l'octubre de l'any passat, quan li van preguntar, aprofitant l'embranzida del Sínode, si en algun moment se li havia passat pel cap de convocar un Concili Vaticà III. Deia el Papa: «No està madura la cosa per a un Concili Vaticà III. Tampoc és necessari ara, perquè no s'ha posat encara realment en marxa el Concili Vaticà II. Va ser una feina arriscada i s'ha de posar en marxa. Perquè sempre hi ha el perill que se'ns encomani la por dels *vells catòlics* que al Vaticà I es deien dipositaris de la veritable fe» (Francisco «Soy una víctima del Espíritu Santo», *Vida Nueva* 3329 [2023], 6-16). Ara estem en profunda comunió i treball sobre la sinodalitat. Ens mantenim en «estat sinodal». Aquest és un dels darrers fruits del Concili. I en vindran més, sens dubte. I encara ens queda el temps fort del Jubileu del 2025, raó de fons d'aquests articles i de la demanda de definició de la nostra personal aportació al Jubileu.

Amb tot el que hem afirmat, retornem al llegat del Concili Vaticà II, als seus documents, revivim el seu clima espiritual que no és altre que tornar a les fonts genuïnes de l'Evangeli del Senyor i a les deus preclares de l'Església apostòlica, norma i fonament per a l'Església de tots els temps. Aquest és el llegat permanent que ens ha deixat el Concili Vaticà II: Tornar a l'Evangeli, tornar a Crist, però també anunciar-lo amb un llenguatge entenedor per a l'home d'avui. Aleshores, l'anunci de la fe no serà un fet del passat ni fruit d'una institució ancorada en el passat, com alguns ens diuen, sinó un esdeveniment actualíssim que inspira en l'organisme eclesial una perpètua renovació. Quan l'Església, exercint la seva maternitat espiritual, entrega a cada generació «tot allò que ella és, tot allò que ella creu» (DV 8), presenta aquell «dipòsit vivent» que esdevé principi constant de vida i de renovació i que, com diu sant Ireneu, és un dipòsit que mai no envelleix, sinó que, sota l'acció de l'Esperit, renova sense parar la joventut del cos eclesial (*Adv. haer.* 3,24,1). Malgrat les defallences de l'era present, malgrat els desenganys de tants, com ens afirma la Constitució *Lumen gentium*, la predicació de l'Evangeli farà que l'Esperit «rejoveneixi l'Església, la renovi sense parar, i la meni a la unió perfecta

amb el seu Espòs» (*LG* 4). Perquè, com deia Climent d'Alexandria, «la veritat que roman en nosaltres no envelleix pas, i tota la nostra forma de ser resta irrigada per aquesta veritat». «La saviesa», és a dir, l'Evangeli «és sempre jove» (*Pedagogus*, 1,5,20). Que tingueu un bon mes d'agost.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat